

Sygn. akt I C 343/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia del. Kamila Spalińska

Protokolant: st. sekretarz sądowy Paulina Bondel

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2019 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa W. J.

przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia
w Warszawie

o zapłatę

1. oddała powództwo,
2. nie obciąża powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego,
3. przyznaje radcy prawnemu K. K. wynagrodzenie w wysokości 3600,00 zł (trzy tysiące sześćset złotych) wraz z należnym podatkiem od towarów i usług i poleca wypłacenie powyższej kwoty z rachunku Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie.

Sygn. akt *IC 343/19*

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 7 listopada 2016 r. (data stempla pocztowego), uzupełnionym i zmienionym pismami z 17 lutego 2017 r., z 8 maja 2017 r. i z 28 października 2017 r., skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa – Prezesowi Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie powód W. J. wniósł o zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia za poniesione szkody w postępowaniu nakazowym o sygn. akt I Nc 897/11 w związku z wydanym nakazaniem zapłaty z dnia 16 lutego 2011 r., określając w pozwie wartość przedmiotu sporu na kwotę 6 197,51 zł oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych (pozew – k. 2, pismo z dnia 17 lutego 2017 r. – k. 31; pismo z dnia 8 maja 2017 r. – k. 30; pismo z dnia 28 października 2017 r. – k. 97).

W odpowiedzi na pozew pozwany Skarb Państwa – Prezes Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie, wniósł o oddalenie powództwa w całości (k. 101-104).

Pismem z dnia 23 lutego 2018 r. W. J. wniósł o ustanowienie pełnomocnika z urzędu oraz wskazał, że wnosi o naprawienie szkody wyrządzonej przez Skarb Państwa – Sąd Rejonowy dla Warszawy- Śródmieścia w Warszawie w sprawie o sygn. I Nc 897/11, a powództwo o zapłatę obejmuje roszczenie w kwocie 61 256,63 zł wraz z odsetkami ustawowymi, na która składają się kwota 47 296,30 zł oraz odsetki od dnia 19 lutego 2015 r. w wysokości 13 960,33 zł, tj. kwoty zajęte w toku egzekucji z jego dochodów (k. 176-177).

W odpowiedzi na rozszerzone powództwo pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości (k. 207-208).

Pismem procesowym z dnia 25 lutego 2019 r. powód, reprezentowany przez pełnomocnik ustanowionego z urzędu, ostatecznie sprecyzował żądanie pozwu i wniósł o:

1. zasądzenie od Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie na rzecz powoda W. J. kwoty 64 742,37 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, na którą składają się następujące kwoty:

a) 15 000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;

b) 3 585,33 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4 września 2010 r. do dnia zapłaty;

c) 20 970,36 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 3 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty;

d) 2 724 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16 lutego 2011 r. do dnia zapłaty;

e) 600 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 24 marca 2015 r. do dnia zapłaty;

f) 6 090,92 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 24 marca 2015 r. do dnia zapłaty;

g) 595,71 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 30 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty;

h) 595,71 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty;

i) 115,56 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 3 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty;

j) 238,28 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2 września 2015 r. do dnia zapłaty;

k) 238,28 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 października 2015 r. do dnia zapłaty;

l) 238,28 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 3 listopada 2015 r. do dnia zapłaty;

m) 595,71 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty;

n) 595,71 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty;

o) 595,71 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 3 lutego 2016 r. do dnia zapłaty;

p) 597,14 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2 marca 2016 r. do dnia zapłaty;

q) 597,14 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty;

r) 597,14 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2 maja 2016 r. do dnia zapłaty;

s) 597,14 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty;

t) 597,14 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5 lutego 2017 r. do dnia zapłaty;

u) 597,14 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5 marca 2017 r. do dnia zapłaty;

v) 597,14 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty;

w) 597,14 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5 maja 2017 r. do dnia zapłaty;

x) 597,14 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty;

y) 597,14 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5 lipca 2017 r. do dnia zapłaty;

z) 597,14 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty;

- aa) 597,14 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5 września 2017 r. do dnia zapłaty;
- bb) 597,14 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5 października 2017 r. do dnia zapłaty;
- cc) 597,14 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5 listopada 2017 r. do dnia zapłaty;
- dd) 597,14 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty;
- ee) 597,14 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty;
- ff) 597,14 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5 lutego 2018 r. do dnia zapłaty;
- gg) 599,76 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5 marca 2018 r. do dnia zapłaty;
- hh) 599,76 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty;
- ii) 599,76 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5 maja 2018 r. do dnia zapłaty;
- jj) 599,76 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5 czerwca 2018 r. do dnia zapłaty;
- kk) 599,76 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5 lipca 2018 r. do dnia zapłaty;
- ll) 599,76 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5 sierpnia 2018 r. do dnia zapłaty;

oraz zasądzenie od Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Rejonowego dla Warszawy- Śródmieścia w Warszawie na rzecz powoda kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powództwo dotyczy odszkodowania w związku z wydaniem przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie nakazu zapłaty z dnia 16 lutego 2011 r. sygn. akt I Nc 897/11, opatrzonego klauzulą wykonalności z dnia 19 lutego 2015 r., niezgodnego z prawem. Wyjaśniono również, że na kwotę dochodzonego odszkodowania składają się poniesione straty materialne, które były następstwem wydania nakazu zapłaty bez dowodów i podstawy prawnej, kwoty zasądzone nakazem zapłaty (należność główna, odsetki, koszty procesu), kwoty zasądzone w postępowaniu klauzulowym, kwoty dotychczas wyegzekwowane przez organ egzekucyjny, koszty egzekucyjne. Podniesiono, że uzasadnieniem dla kwoty odszkodowania jest również siedem lat stresu i poniesiony w związku z tym uszczerbek na zdrowiu, jak również cierpienie psychiczne, wynikające z ciągłego objaśniania i tłumaczenia znaczenia treści pism, również w związku z długotrwałą odmową Sądu do ustanowienia pełnomocnika z urzędu (pismo przygotowawcze ze sprecyzowaniem stanowiska – k. 261-271).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

W dniu 21 lipca 2000 r. W. J., zam. przy ul. (...) w L., zawarł z C. (...) S.A. umowę kredytu C. na telefon na kwotę 12 700 zł brutto, w tym 12 579,35 zł kwoty kredytu netto oraz 120,65 zł prowizji od przyznanego kredytu. Zobowiązanie miało być płatne w 48 miesięcznych ratach płatnych w kwocie 457 zł miesięcznie. Termin spłaty ostatniej raty przypadał na dzień 21 lipca 2000 r. (umowa kredytu – k. 303).

W dniu 18 sierpnia 2010 r., na podstawie umowy przelewu wierzytelności zawartej z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W., prawa do wymienionej wierzytelności nabył (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. (daje: (...) NSFIZ), o czym W. J. został zawiadomiony pismem z dnia 13 września 2010 r., wysłanym na adres ul. (...), (...)-(...) L., który został wskazany przez W. J. w treści umowy zawartej z Bankiem (...) S.A. (zawiadomienie – k. 307).

Wezwaniem do zapłaty z dnia 20 września 2010 r. oraz przedprocesowym wezwaniem do zapłaty z dnia 13 października 2010 r. (...) NSFIZ wezwał W. J. do zapłaty kwoty 24 555,69 zł, na którą składały się: kwota 3 585,33 zł tytułem należności głównej, 20 970,36 zł tytułem odsetek wyliczonych na dzień 3 września 2010 r. oraz dalszych odsetek ustawowych liczonych od należności głównej od dnia 4 września 2010 r. Jednocześnie poinformowano, że

ww. kwotę należy pomniejszyć o sumę wpłat dokonanych na rachunek wierzyciela do dnia 11 października 2010 r. (k. 306, 308).

Na skutek pozwu wniesionego w dniu 3 stycznia 2011 r. przez (...) NSFIZ, nakazem zapłaty z dnia 16 lutego 2011 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie w sprawie o sygn. I Nc 897/11 nakazał W. J. zapłatę na rzecz powoda kwoty 24 555,69 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot 3 585,33 zł od dnia 4 września 2010 r. do dnia zapłaty oraz 20 970,36 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 2 400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu albo wniósł w tymże terminie zarzuty (nakaz zapłaty – k. 17 akt o sygn. I Nc 897/11).

Przesyłka, zawierająca nakaz zapłaty wraz z pouczeniem, została przesłana na adres W. J., tożsamy z adresem wskazanym w treści umowy. Przesyłka dwukrotnie awizowana powróciła do Sądu z adnotacją „zwrot – nie podjęto w terminie” i uznana za doręczoną z dniem 16 marca 2012 r. (k. 19 akt o sygn. I Nc 897/11).

Dnia 11 kwietnia 2011 r., na wniosek (...) NSFIZ z siedzibą w W., nadano klauzulę wykonalności nakazowi zapłaty z dnia 16 lutego 2011 r.

W dniu 18 lipca 2011 r. W. J. wniósł zażalenie na postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu z dnia 11 kwietnia 2011 r. w sprawie o sygn. akt I Nc 897/11 (zażalenie – k. 20 akt o sygn. I Nc 897/11).

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 20 marca 2012 r. uchylono postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 11 kwietnia 2011 r. z uwagi na brak zaistnienia przesłanek niezbędnych do nadania klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty w postępowaniu nakazowym. W uzasadnieniu orzeczenia wskazano, że w sprawie o sygn. I Nc 897/11 Sąd Rejonowy wadliwie stwierdził prawomocność nakazu zapłaty, gdyż odpis nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu i załączników oraz pouczeniem został wysłany pozwanemu W. J. na nieaktualny od lat adres, a zatem nie upłynął pozwanemu termin do wniesienia zarzutów od nakazu zapłaty (k. 74-75 akt o sygn. I Nc 897/11).

Zarządzeniem z dnia 19 kwietnia 2012 r. odpis pozwu wraz z załącznikami oraz nakazem zapłaty z dnia 16 lutego 2011 r. nakazano doręczyć na aktualny adres pozwanego (ul. (...), (...)-(…) K.). Wskazane zarządzenie zostało wykonane w dniu 27 kwietnia 2012 r. (k. 81v akt o sygn. I Nc 897/11), a przesyłka doręczona w dniu 9 maja 2012 r. (zwrotne potwierdzenie odbioru – k. 96).

W odpowiedzi na powyższe W. J. pismem z dnia 11 maja 2012 r. przesłał kopię postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 20 marca 2012 r. i wskazał, że przesłanie dokumentacji na etapie zakończenia postępowania przez Sąd Okręgowy jest niezrozumiałe (k. 82 akt o sygn. I Nc 897/11).

Zarządzeniem z dnia 22 maja 2012 r. zobowiązano W. J. do sprecyzowania charakteru prawnego pisma z dnia 11 maja 2012 r. poprzez wskazanie czy stanowi ono stanowisko w sprawie, czy też ma inny charakter (np. środka zaskarżenia) – w terminie tygodniowym od daty doręczenia wezwania pod rygorem zwrotu pisma (k. 82 akt o sygn. I Nc 897/11).

W odpowiedzi na powyższe zobowiązanie W. J. wskazał, że pismo z dnia 11 maja 2012 r. stanowi wniosek o zdyscyplinowanie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Warszawie, który dotychczas m. in. nie poinformował zakładu pracy pozwanego, zakładu emerytalnego i właściwego banku o zakończeniu egzekucji oraz nie zwrócił pozwanemu zajętych środków finansowych (pismo z dnia 12 czerwca 2012 r. – k. 91 akt o sygn. I Nc 897/11).

Na podstawie tytułu wykonawczego – nakazu zapłaty z dnia 16 lutego 2011 roku, któremu nadano klauzulę wykonalności w dniu 19 lutego 2015 roku Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Koszalinie P. J. prowadzi postępowanie Km (...) (akta komornicze Km (...)). Wcześniej prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie postępowanie Km (...) na podstawie w/w nakazu zapłaty, któremu nadano klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2011 roku zostało umorzone postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2012 roku (akta Km (...)).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów złożonych do akt niniejszej sprawy, w tym dokumentów przesłanych przez G. (...) na okoliczność istnienia zobowiązania W. J. w stosunku do G. (...), a także dokumentów znajdujących się w aktach sprawy prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie o sygn. I Nc 897/11 oraz postępowań egzekucyjnych Km (...) i Km (...).

Sąd wziął pod uwagę dowód z przesłuchania powoda, jednak podnoszone w toku przesłuchania kwestie związane z wielokrotnym doręczaniem pozwanemu w sprawie I Nc 897/11 nie znajdują potwierdzenia w aktach tej sprawy, z których wynika, że odpis nakazu zapłaty doręczono pozwanemu skutecznie tylko raz – w dniu 9 maja 2012 roku. Nie znalazły również potwierdzenia w materiale dowodowym kwestie związane z doznanymi przez powoda cierpieniami psychicznymi i uszczerbkiem na zdrowiu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

W. J., w związku z wydaniem przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie w sprawie o sygn. akt I Nc 897/11 nakazu zapłaty z dnia 16 lutego 2011 r. opatrzonego klauzulą wykonalności z dnia 19 lutego 2015 r., domagał się odszkodowania, na które składały się poniesione straty materialne, kwoty zasądzone nakazem zapłaty (należność główna, odsetki, koszty procesu), kwoty zasądzone w postępowaniu klauzulowym oraz kwoty dotychczas wyegzekwowane przez organ egzekucyjny wraz z kosztami egzekucyjnymi.

Zgodnie z art. 417 § 1 k.c. za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa.

Wynikający z art. 417 k.c. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przez niezgodne z prawem działanie władzy publicznej obejmuje także szkodę niemajątkową (krzywdę) w ujęciu art. 448 k.c. Gdy przedmiotem roszczenia jest ochrona dóbr osobistych, art. 417 k.c. powinien znaleźć zastosowanie łącznie z przepisami regulującymi skutki naruszenia dóbr osobistych, tj. art. 24, 445, 446 § 4 i art. 448 k.c.

Co do zasady konieczną przesłanką odpowiedzialności na gruncie art. 415, 445, 446 § 4 i 448 k.c. jest wina sprawcy, jednakże przesłanka ta nie jest konieczna, gdy w grę wchodzi odpowiedzialność za szkodę lub krzywdę wyrządzoną przy wykonywaniu władzy publicznej, bowiem w tym wypadku wystarczające jest wykazanie obiektywnej bezprawności działania lub zaniechania.

Do odpowiedzialności Skarbu Państwa mają zastosowanie także dalsze, ogólne przesłanki odpowiedzialności deliktowej, takie jak istnienie szkody oraz normalnego związku przyczynowego między bezprawnym zachowaniem przy wykonywaniu władzy publicznej a szkodą (patrz: komentarz do art. 417 k.c. w: M. Gutowski (red.), Kodeks cywilny. Tom II. Komentarz. Art. 353–626. Wyd. 2, Warszawa 2019).

Zgodnie z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. na powodzie ciążył obowiązek wykazania powstania po jego stronie szkody, niezgodności z prawem działania przy wydawaniu władzy sądowniczej oraz istnienie adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy szkodą a niezgodnym z prawem działaniem sądu.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie została wykazana przesłanka bezprawnego działania pozwanego.

Analiza zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności w postaci dokumentów zawartych w aktach I Nc 897/11, wskazuje, że postępowanie zainicjowane pozwem złożonym przez (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Spółka Akcyjna z siedzibą w W. przeciwko W. J. w postępowaniu nakazowym przed Sądem Rejonowym dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie o sygn. I Nc 897/11 prowadzone było prawidłowo. Nie można zarzucić pozwanemu Skarbowi Państwa – Prezesowi Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie naruszenia jakichkolwiek zasad procedury, zarówno co do podstaw wydania nakazu zapłaty w

postępowaniu nakazowym, jak również późniejszego procedowania z wniesionym przez W. J. w tymże postępowaniu środkiem zaskarżenia.

Wskazać należy – jak słusznie podnosi strona pozwana – że w chwili wydawania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, tj. w dniu 16 lutego 2011 r., nie obowiązywał ust. 2 art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi, który został wprowadzony do systemu prawa w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11.07.2011 r. (Dz.U. Nr 152, poz. 900) zgodnie z którym, moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego stwierdzono niezgodność art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji RP z art. 194 w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta. Utrata mocy w/w przepisu w tej części, nastąpiła dopiero w dniu 25 lipca 2011 r., tj. w dniu opublikowania wskazanego wyroku. W chwili wydania nakazu zapłaty nie istniał w systemie prawnym wyrok Trybunału Konstytucyjnego dotyczący niekonstytucyjności wskazanego przepisu. W dacie wydania nakazu zapłaty istniała więc możliwość wydania nakazu zapłaty w oparciu o wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu inwestycyjnego. Zresztą zarzut niekonstytucyjności omawianej normy prawnej nie został w toku postępowania I Nc 897/11 podniesiony jako zarzut wobec nakazu zapłaty.

Nie zasługuje również na uwzględnienie zarzut strony powodowej dotyczący braku dołączenia do pozwu przez Fundusz Inwestycyjny w sprawie o sygn. I Nc 897/11 dowodu doręczenia W. J. wezwania do zapłaty. W aktach sprawy I Nc 897/11 na karcie 15 znajduje się koperta zawierająca przedsądowe wezwanie do zapłaty skierowane do W. J. na adres, który co prawda w dacie doręczenia nakazu zapłaty okazał się nieaktualny, jednak adres ten wynikał z umowy zawartej przez W. J. z Bankiem (...) S.A. W. J. w niniejszym procesie nie wykazał, by informował Bank (...) S.A. – poprzednika prawnego (...) – o zmianie swojego adresu do korespondencji. Powód nie wykazał również, że (...) dysponował aktualnym adresem pozwanego, pod który mógł doręczyć wezwania do zapłaty. W sprawie o sygn. I Nc 897/11 powód (...) wysłał przedsądowe wezwanie do zapłaty na adres wynikający z umowy, a ciężar dowodu, że bank został zawiadomiony o zmianie adresu spoczywał na stronie, która z tego faktu wywodziła skutki prawne (art. 6 kc). Powyższego W. J. nie wykazał ani na etapie postępowania przed Sądem Rejonowym dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie w sprawie o sygn. I Nc 897/11, ani w niniejszym postępowaniu prowadzonym przed Sądem Okręgowym w Warszawie.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy uznał, że na podstawie przepisów obowiązujących w dacie wydawania nakazu zapłaty Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie nie naruszył przepisów kodeksu postępowania cywilnego o podstawach wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym. Sąd Rejonowy w sprawie o sygn. I Nc 897/11 doręczył odpis nakazu zapłaty wraz ze stosownym pouczeniem, zawierającym informacje o sposobie, trybie i terminie wniesienia zarzutów od nakazu zapłaty. W. J. w postępowaniu nakazowym nie złożył zarzutów od nakazu zapłaty, wnosząc jedynie zażalenie na postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu. Sąd w niniejszym składzie nie podziela poglądu, prezentowanego przez pełnomocnika powoda, że Sąd Rejonowy powinien wydzielić ze środka zaskarżenia sformułowanego jako zażalenie na postanowienie o nadaniu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności osobno zarzutów dotyczących nakazu zapłaty. Środek zaskarżenia został przez W. J. sformułowany w sposób jasny, czytelny i jednoznaczny jako zażalenie na postanowienie z dnia 11 kwietnia 2011 r. o nadaniu klauzuli tytułowi egzekucyjnemu, które zaskarżył w całości. Zdaniem Sądu sformułowane w treści zażalenia zarzuty zostały przytoczone w kontekście zarzutów względem tego postanowienia, a nie zarzutów wobec nakazu zapłaty.

Postanowienie z dnia 11 kwietnia 2011 roku o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty – na skutek zażalenia W. J. – zostało uchylone przez Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z dnia 20 marca 2012 r. w sprawie o sygn. V Cz 695/12 (k. 74 akt o sygn. I Nc 879/11). W uzasadnieniu tenże Sąd wskazał, że nie doszło do skutecznego doręczenia W. J. nakazu zapłaty z dnia 16 lutego 2011 r. Z tych względów zarządzeniem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z 19 kwietnia 2012 r., wykonanym w dniu 27 kwietnia 2012 r. (k. 81v akt o sygn. I Nc 879/11), nakaz zapłaty został wysłany W. J.. Przesyłka, zawierająca nakaz zapłaty i stosowne pouczenie, została doręczona dnia

9 maja 2012 r. (zpo – k. 96v akt o sygn. I Nc 879/11), jednak W. J. nie wniósł zarzutów od nakazu zapłaty. Złożył jedynie pismo, w którym odwołuje się do postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 20 marca 2012 r., w którym uchylono postanowienie z dnia 11 kwietnia 2012 r. oraz zwraca się o to, aby zostały podjęte działania dyscyplinujące względem komornika (k. 82, 91 akt o sygn. I Nc 879/11).

Odnosząc się do argumentacji strony powodowej, że uzasadnieniem dla kwoty odszkodowania jest również siedem lat stresu i poniesiony w związku z tym uszczerbek na zdrowiu, jak również cierpienie psychiczne, wynikające z ciągłego objaśniania i tłumaczenia znaczenia treści pism, również w związku z długotrwałą odmową Sądu do ustanowienia pełnomocnika z urzędu nadmienić należy, że w toku postępowania przed Sądem Rejonowym w sprawie I Nc 897/11 W. J. nie wniósł o ustanowienie pełnomocnika z urzędu. W sposób prawidłowy formułował swoje wnioski procesowe, a podejmowane przez niego działania i czynności nie były nacechowane nieporadnością czy nieumiejętnością formułowania środków zaskarżenia. Ponadto sygnalizowany uszczerbek na zdrowiu nie został w żaden sposób w niniejszym postępowaniu wykazany.

Natomiast zarzut długotrwałości postępowania i konieczności wielokrotnego ustosunkowywania się przez powoda do zarządzeń sądu również nie jest zasadny. Z uwagi na brak sprecyzowania przez W. J. charakteru pisma z dnia 11 maja 2012 r. (wezwanie wysłano dnia 30 maja 2012 r. – k. 84, z.p.o. – 97 akt o sygn. I Nc 879/11) pismo z dnia 11 maja 2012 r., zostało mu zwrócone na podstawie art. 130 k.p.c. (k. 94v akt o sygn. I Nc 879/11). Następna czynność (wydanie tytułu wykonawczego zgodnie z wnioskiem (...)) miała miejsce dopiero w 2015 r. Nie sposób więc mówić o aktywności W. J. w sprawie o sygn. I Nc 897/11 w zakresie zaskarżenia nakazu zapłaty, po doręczeniu mu nakazu zapłaty na aktualny adres zamieszkania.

W ocenie Sądu nie można uznać, że przesłanki odpowiedzialności deliktowej zostały spełnione po stronie pozwanego Skarbu Państwa, co skutkowało oddaleniem powództwa, o czym Sąd orzekł w pkt 1 wyroku.

Mając na uwadze trudną sytuację finansową powoda skutkującą również zwolnieniem go od kosztów sądowych w całości i przyznaniem pomocy prawnej z urzędu i okoliczność, że składając pozew do Sądu Rejonowego powód mógł mieć subiektywne odczucie, że jego powództwo zostanie uwzględnione, Sąd uznał, że zaistniały przesłanki do zastosowania przepisu art. 102 k.p.c. i nie obciążył powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego, o czym orzekł w pkt 2 wyroku.

Sąd, na podstawie § 8 pkt 6) w zw. z art. 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1715), przyznał radcy prawnemu K. K. ze środków Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 3600 zł podwyższoną o podatek od towarów i usług w związku z reprezentowaniem powoda w niniejszej sprawie jako pełnomocnik ustanowiony z urzędu, polecając wypłacenie powyżej kwoty z rachunku Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie, zgodnie z pkt 3 wyroku.

sędzia del. Kamila Spalińska